

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/875/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7712216007
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7712216007.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka vo veci žalobkyne POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné nám. 13, IČO: 00 166 073, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 19C/216/2012-39 zo 7.7.2014 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyňa nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom I. Žalobu zamietol a II. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku uviedol, čoho sa žalobkyňa žalobou, doručenu mu 27.9.2012, domáhala proti žalovanej a čím žalobu odôvodnila (čo tvrdila, resp. čo v nej uviedla), čím žalovaná, ktorá so žalobou nesúhlasila a žiadala ju zamietnuť, svoje stanovisko odôvodnila a, čo uviedla, resp. na čo poukázala, že žalobkyňa sa pojednávania konaného 7.7.2014 nezúčastnila a požiadala o odročenie pojednávania z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, zároveň navrhla dokazovanie, resp. jeho doplnenie, pretože zadala objednávku na vypracovanie znaleckého posudku (ďalej len ZP), ktorý vyčíslil výšku škody, za ktorú zodpovedá žalovaná, že návrh na odročenie pojednávania neakceptoval, pretože nespĺňal náležitosti § 119 ods.2 O. s. p. a dôvody v ňom uvádzané nepovažoval za dôležité dôvody na odročenie pojednávania, že žalobkyňa o tom, že pojednávajúca sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania veci má vedomosť viac ako rok, pretože o tom rozhodol nadriadený súd, že návrh na doplnenie dokazovania ZP o výške spôsobenej škody považoval, vzhľadom na ďalej uvádzané dôvody, za nadbytočné a poukázal na to, že konanie začalo 27.9.2012, preto mala žalobkyňa dostatočný časový priestor „a“ predloženie relevantného výpočtu tvrdenej škody, ako aj iných dôkazov v konaní. Po vykonanom dokazovaní zistil tento skutkový stav. Zo spisu 22Er/373/2012 Okresného súdu (ďalej len OS) Michalovce bolo zistené, že 27.6.2012 bola súdu doručená žiadosť súdneho exekútora (ďalej len exekútor) JUDr. Rudolfa Krutého pod Ex 7628/12 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávnenej POHOTOVOSTĚ s.r.o. proti povinnej Alžbete Joniovej o vymoženie 362 € s prísl. Návrh na vykonanie exekúcie bol spísaný zápisnične u exekútora 10.5.2012. Exekučným titulom (ďalej len titul) bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 06037/11. Uznesením z 11.7.2012 súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Na odvolanie oprávneného Krajský súd (ďalej len KS) v Košiciach rozhodnutie súdu I. stupňa potvrdil, Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 11.1.2013. Na to súd uznesením z 8.2.2013 exekučné konanie zastavil podľa § 44 ods.3 Exekučného poriadku (ďalej len EP), pretože žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 29.3.2013. Po vykonanom dokazovaní vec právne posúdil takto: Citoval znenie § 3,§ 5

ods.1,2,§ 6 ods.1,§ 9 ods.1,2,§ 15,§ 17 ods.1,2 a § 19 zák.č.514/03 Z. z. (ďalej len cit. zák.). Po posúdení zákonných predpokladov na uplatnenie nároku na náhradu škody podľa cit. zák. dospel k záveru, že žaloba žalobkyne nie je dôvodná. Cit. zák. upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci a podmienky jej uplatnenia. Štát zodpovedá sa škodu, ktorá bola spôsobená nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. Nárok na náhradu škody musí oprávnená osoba uplatniť postupom upraveným v cit. zák. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy na tom základe, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zák. stanovenej lehote, teda uplatnila si voči štátu zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a zároveň nesprávny úradný postup videla vo vykonaní úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Žalobkyňa mala pravdepodobne na mysli postup súdu, ktorého výsledkom bolo vydanie uznesenia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Na tomto mieste (súd) poznamenáva, že o nesprávny úradný postup nejde, ak výsledkom postupu orgánu štátu je vydanie rozhodnutia. Z kontextu žaloby preto vyplýva, že žalobkyňa si uplatnila nárok z nesprávneho úradného postupu (nevydanie rozhodnutia v zák. stanovenej lehote) a z nezákonného rozhodnutia (zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia). V prvom prípade je potrebné preukázať, že žalobkyňa pred podaním žaloby na súd predbežne prerokovala svoj nárok s príslušným orgánom (v tomto prípade s Ministerstvom spravodlivosti; ďalej len MS) a že jej nároku nebolo kladne vyhovené. Druhou podmienkou je preukázanie, že dotknutý orgán štátu nevykonal úkon v zák. stanovenej lehote a že nevykonanie úkonu bolo v príčinnej súvislosti so vznikom škody. Žalobkyňa nepreukázala splnenie hmotnoprávnej podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody podľa cit. zák. pred súdom, a to predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že v súlade s § 15 ods.1 cit. zák. písomnou žiadosťou požiadala o predbežné prerokovanie svojho nároku. Do spisu nepredložila žiadny dôkaz o tom, že takýto nárok si u žalovanej uplatnila a kedy, a dokazovanie odkázala na spis MS Slovenskej republiky (ďalej len SR). Žalovaná síce nepoprela, že jej žalobkyňou bol návrh adresovaný, avšak vykazoval množstvo nedostatkov spočívajúcich v jeho všeobecnosti a neurčitosti, neuvedení relevantných informácií týkajúcich sa výšky náhrady škody, neuvedení súdnych konaní, ktorých sa nároky mali týkať a p. Nevidel akceptovateľný dôvod, prečo by doručenie žiadosti o predbežné prerokovanie návrhu mal dokazovať on (súd) alebo žalovaná. Nejde o listinný dôkaz, ku ktorému nemá žalobkyňa prístup alebo, ktorý by jej nemohol byť sprístupnený. Ak si žalobkyňa neponechala kópiu návrhu, sama sa dostala do dôkaznej núdze pre účely občianskoprávneho konania. Z toho dôvodu nemôže prenášať dôkaznú povinnosť naňho (súd) alebo na druhého účastníka konania. Ani skutkové tvrdenia žalobkyne o tom, že o žiadosti o udelenie poverenia nebolo rozhodnuté v zák. stanovenej lehote sa nezakladajú na pravde. Žalobkyňa sa domáhala náhrady škody na tom základe, že súd nerozhodol v 15 dňovej lehote určenej v § 44 ods.1 EP a konštatovala prieťahy súdu 99 dní. Z exekučného spisu bolo zistené, že žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená 27.6.2012 a rozhodnuté bolo 11.7.2012. Súd rozhodol teda v lehote 15 dní po doručení žiadosti súdu a nie po 99 dňoch, ako to tvrdila žalobkyňa. Podľa jeho názoru lehota 15 dní platí iba v prípade, ak žiadosť o udelenie poverenia je v súlade so zák. Žiadosť o udelenie poverenia nebola v súlade so zák., preto ju súd uznesením zamietol. Poukazuje však (súd) na znenie § 44 ods.2 EP, podľa ktorého lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak ide o titul podľa § 41 ods.2 písm. c) a d) EP, ktorým je rozhodcovský rozsudok. Z exekučného spisu vyplýva, že titulom bol rozhodcovský rozsudok [§ 41 ods.2 písm. d)], preto vydanie rozhodnutia nie je viazané na 15 dňovú lehotu. Žalobkyňa nijakým spôsobom nevysvetlila ani nepreukázala, čo ju viedlo ku konštatovaniu 99 dňového prieťahu. Neuviedla, kedy bola doručená žiadosť o udelenie poverenia súdu a teda od akého dátumu plynutie lehoty na vydanie poverenia počítala. Ako sama tvrdila v žalobe, touto informáciou nedisponovala a odkázala na exekučný spis súdu, ktorého sp. zn. v žalobe ani neuviedla a dokazovanie v tomto smere preniesla naňho (na súd). Lehota na vydanie poverenia podľa § 44 ods.2 EP začína plynúť doručením žiadosti exekútora o udelenie poverenia súdu a nie začatím exekučného konania. V kontexte odôvodnenia žaloby v časti dokazovania poukazuje (súd) na to, že argumentácia žalobkyne neobstojí v žiadnej rovine, pretože jej tvrdenie o nevedomosti sp. zn., dátumu, kedy bola doručená žiadosť o udelenie poverenia súdu a iných relevantných informácií pre konanie, je zavádzajúce. Žalobkyňa je účastníčkou exekučných konaní ako oprávnená. Nič jej ako účastníčke nebránilo získať potrebné informácie zo súdneho spisu, do ktorého má právo nahliadať. Sp. zn. súdu bola prvotne zistiteľná od exekútora, ktorému súd vydal poverenie. Aj konanie o náhradu škody podľa cit. zák. je sporovým konaním a je „na žalobkyňu“ skutočnosti tvrdené v žalobe aj preukázať. Táto povinnosť zo strany žalobkyne absolútne „absentuje“. Dôkaznú povinnosť žalobkyňa preniesol naňho (súd), resp. na žalovanú. Dôvody uvádzané v žalobe sú všeobecné a bez znalosti skutkového stavu konkrétnej exekučnej veci. Pokiaľ ide o uplatnenie nároku na náhradu škody z tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ktorým je uznesenie súdu o zamietnutí žiadosti

o udelenia poverenia, pri tomto nároku je potrebné splnenie niekoľkých kumulatívnych podmienok: 1. predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne, 2. vydanie nezákonného rozhodnutia, 2.vznik škody, 3. príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody, 4. zrušenie alebo zmena nezákonného rozhodnutia príslušným orgánom a 5.podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu, ktorého by sa mala nezákonnosť týkať. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne. Ak chýba čo i len jedna podmienka, nie je možné nárok na náhradu škody priznať. Ako bolo uvedené, žalobkyňa nepreukázala, že nárok predbežne prerokovala so žalovanou. Ďalšou podmienkou pri uplatnení nároku na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia je preukázanie zrušenia nezákonných rozhodnutí. Z exekučného spisu, ktorý bol pripojený ku konaniu nevyplýva, že by uznesenie, ktorým bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá, bolo zrušené. Žalobkyňa o tom mu žiadne dôkazy nepredložila, dokonca to v žalobe ani netvrdila. Zo spisu vyplýva, že žalobkyňa proti zamietajúcemu uzneseniu podala opravný prostriedok, rozhodnutie súdu I. stupňa však bolo potvrdené odvolacím súdom. Žalobkyňa nezákonnosť rozhodnutia odôvodňuje nesprávnosťou rozhodnutia súdu o zamietnutí žiadosti, ktorú nesprávnosť vyčerpávajúco odôvodňuje. Poukazuje (súd) na to, že predmetom tohto konania nie je rozhodovanie o vecnej správnosti zamietajúcich uznesení v exekučnom konaní a nevyhodnocuje ani správnosť právnej argumentácie žalobkyne voči zamietajúcim uzneseniam. V tomto konaní posudzuje nárok žalobkyne na náhradu škody podľa cit. zák. a iba v intenciách tohto zák. o jej nároku rozhoduje. Rozhodnutia, ktorých nezákonnosť žalobkyňa namieta a ktoré sú základom nároku na náhradu škody doposiaľ neboli príslušným orgánom štátu zrušené ani nebola príslušným orgánom konštatovaná ich nezákonnosť. Z uvedeného dôvodu je žaloba žalobkyne nedôvodná a v rozpore s cit. zák. Nárok žalobkyne na náhradu škody nebol uplatnený v súlade s podmienkami na uplatnenie tohto nároku podľa cit. zák., preto nie je daný samotný základ jej nároku. Z uvedeného dôvodu sa nezoberal ani správnosťou vyčíslenia náhrady škody či nemajetkovej ujmy, ktorú požadovala. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O. s. p. a pri vyhlasovaní rozsudku ich priznal úspešnej žalovanej. Žalovaná trovy konania nevyčísliła v lehote 3 pracovných dní od vyhlásenia rozsudku, zo spisu jej žiadne trovy nevyplývajú, preto jej ich v konečnom dôsledku nepriznal (§ 151 ods.1,2 O. s. p.).

Žalobkyňa proti označenému rozhodnutiu podala v celosti v zákonnej lehote toto odvolanie z dôvodu, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. f) O. s. p.); b) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - rozhodoval vylúčený sudca [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. g) O. s. p.]; c) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ust. právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. h) O. s. p.]; d) súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, e) rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedla: 1) Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalovanej a jej (žalobkyne) zástupcu postupujúc podľa § 101 ods.2 O. s. p. preto, že sa ona (žalobkyňa) bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavila. 2) Citovala znenie § 101 ods.2 O. s. p. Z cit. ust. je zrejmé, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. 3) Ona (žalobkyňa) riadne a včas požiadala o zrušenie pojednávania, uviedla dôležité dôvody a predložila súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods.2 O. s. p. a vec prejednať v jej neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal jej tým právo na konanie pred súdom. 4) Citovala znenie § 15 ods.1 O. s. p. 5) Uskutočnila podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomila súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajsky súd (ďalej len KS) nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na „to“, že v jej očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie KS je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných KS v skutkovo a právne totožných veciach. Upozornila, že jej právny názor vyslovil KS v Trnave, napr. v rozhodnutí 11NcC/46/2012-24 zo 17.10.2012 v právne a skutkovo zhodnej veci, pričom vylúčil všetkých sudcov OS Dunajská Streda „s“ rozhodovania a vec sťažovateľa prikázal na prejednanie a rozhodnutie OS Galanta. Nešlo o jedno rozhodnutie, ale obdobne rozhodol v ďalších 50 veciach a taktiež v mnohých ďalších veciach rovnako rozhodli o skutkovo a právne rovnakých veciach sťažovateľa KS v Nitre a KS v Prešove. Citovala, čo KS v Prešove a KS v Nitre k tomu v odôvodnení rozhodnutia uviedli. Je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu (ďalej len ÚS) SR a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP) v oblasti zachovávania práva na nestranný súd. Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie

podmienok spravodlivého procesu (IV.US345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie vecí nestranným súdom podľa čl.36 ods.1 Listiny (a čl.46 ods.1 Ústavy SR) je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 až 16 O. s. p.). (I.ÚS27/98). Osobitne je nutné uviesť, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu zákonný sudca podľa čl.48 ods.1 vety prvej Ústavy SR (III.ÚS16/2000). Pre rozhodnutie, či súd možno považovať za nezávislý, musia byť do úvahy inter alia vzaté spôsoby ustanovovania jeho členov a dĺžka ich mandátu, existencia garancií proti nátlaku zvonku a to, či tu je alebo nie je zdanie nezávislosti. Koncepcia nezávislosti a objektívnej nestrannosti spolu úzko súvisia (napr. rozsudok ECtHR Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25.2.1997, ods.73). Dôkaz: Náhodne vybrané rozhodnutia KS v skutkovo a právne zhodných veciach. 6) Za takýchto okolností a s vedomím, že: názor KS vo veci nestrannosti pre rozpor „z“ rozhodovacou praxou iných KS, ÚS SR a ESLP v Štrasburgu, neobstojí; podala ústavnú sťažnosť pre porušovanie svojho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia KS; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym „pojednávaním“, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. 7) Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jej návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods.2 písm. c) O. s. p. proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie jej práva na súdnu ochranu, osobitne mária jej možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné! 8) Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jej žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval § 101 ods.2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za jej neprítomnosti meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že trvá na osobnej účasti zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. 9) Nemala sa možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovanej z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemala sa možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jej práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jej možnosti konať pred súdom. 10) V konkrétnostiach, napr. uvádza, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ňou namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň je potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nie len samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie). Aby súd mohol konštatovať, že v príslušnom exekučnom konaní sa nevyskytol nesprávny úradný postup, je potrebné zisťovať aj moment skutočného doručenia riadneho poverenia (rozhodnutia o žiadosti na vydanie poverenia). 11) Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. (napr. rozsudky Nideröst - Huber v. Švajčiarsko z 18.2.1997, ods.24 a Mantovanelli v. Francúzsko z 18.3.1997, ods.33). 12) Súd rozhodol bez toho, aby jej umožnil s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. 13) Ako strana konania nebola oboznámená s obsahom dôkazov a prednesov, nemala možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sama nemala možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Podľa konštantnej judikatúry ECtHR nemôže vnútroštátny súd založiť svoje rozhodnutie na skutočnostiach, o ktorých strana vystupujúca v konaní nevedela. Nie je pritom dôležité ani to, či tieto skutočnosti boli predložené ako dôkazy druhou stranou konania. 14) Kontradiktórnosť súdneho procesu sa však neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a zaručuje sa tak v tr. procese, ako aj občianskoprávnom procese a procese pred ÚS. [Krčmár a ostatní c. Česká republika (ďalej len ČR), rozsudok z 3.3.2000 vo veci sťažnosti č.35376/97]. K skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie. 1)

Tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácií, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaná vôbec nevyjadrila k podanej žalobe, mal jej (žalobkyni) súd umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj „právnym“ otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil jej právo na kontradiktórny súdny proces. 2) V prípade, že vnútroštátny súd, ktorý na základe informácií o skutkových a právnych okolnostiach, ktorými disponuje alebo s ktorými sa oboznámil v dôsledku dokazovania vykonaného ex offo (upozorňuje, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám), zistil, že „exituje“ okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili. 3) V súlade s judikatúrou ÚS SR účastník konania má právo na to, aby každý spor alebo iná právna vec sa pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu. 4) Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. (napr. rozsudky Nideröst - Huber v. Švajčiarsko z 18.2.1997, ods.24 a Mantovanelli v. Francúzsko z 18.3.1997, ods.33). 5) Kontradiktórnosť súdneho procesu sa však neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a zaručuje sa tak v tr. procese, ako aj občianskoprávnom procese a procese pred ÚS. (Krčmár a ostatní c. ČR, rozsudok z 3.3.2000 vo veci sťažnosti č.35376/97). 6) Dodala, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. K skutočnosti, že sa žalovaná vo veci nevyjadrila napriek výzve súdu a doručenému žalobnému návrhu. 1) Ak žalovaná nereagovala na výzvu súdu, aby predložila písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle § 114 ods.3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať ňou (žalobkyňou) tvrdý skutkový stav. 2) Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (navrhovala vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a „na následne“ vo veci meritórne rozhodol ignorujúc § 153b O. s. p. K oboznámeniu sa so ZP č.1/2014 o výške vzniknutej škody (Uvedená argumentácia nie je súčasťou odvolania proti rozsudku o žalobe označenej ako ISTINA RS). 1) Predložila ako dôkaz o vzniku škody ZP č.1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným ZP je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na ňu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jej majetku a to v posudku určenej výške. 2) Ak súd vo svojom odôvodnení rozsudku konštatuje, že nepreukázala, že by jej postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda pričom ďalej uvádza, že bližšie nešpecifikovala jednotlivé náklady vynaložené na správu a vedenie pohľadávky počas obdobia omeškania exekučného súdu, nakoľko určenie výšky majetkovej škody v žalobe nie je dôkazom o jej vzniku, potom súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým ZP. Zo ZP totiž jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli ňou vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Súčasťou ZP sú prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových „nákladoch“, „nákladov“ na tlač, nákladov na úpravu informačného systému, „nákladov“ na poštovné a „nákladov“ na telekomunikačné služby. 3) Nemožno sa napokon nevyjadriť ku skutočnosti, že predložila ZP až po roku a pol od podania žaloby na súde. V tejto súvislosti dáva do pozornosti samotný ZP, z ktorého vyplýva, že zadala jeho vypracovanie ešte 1.3.2013. Vypracovanie ZP je tak dôkladné a zároveň jeho vypracovanie bolo tak zložitá, a to aj s ohľadom na množstvo spracovaných podkladov, že jeho vypracovanie trvalo viac ako rok. Táto skutočnosť je objektívnou skutočnosťou, ktorú nevie ovplyvniť. Uvedená zložitosť veci predstavuje aj zreteľný doklad o tom, že určenie výšky škody a jej jednotlivých zložiek je zložitou odbornou otázkou, ktorú súd nemôže vyriešiť sám prostredníctvom vykonávaných dôkazov. Navyše vzhľadom na plynutie premlčacích dôb bola nútená svoje nároky uplatniť včas, a to aj v situácii, kedy vedela výšku škody určiť len odhadom, a nebol priestor na získanie ZP. 4) V konaní tak boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. V tomto konaní tak bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petitom, a to prinajmenšom navrhovaným medzitýmnym rozsudkom. K návrhu na prerušenie konania 1) Ak bol súdu doručený v

čase predchádzajúcom nariadenému súdному pojednávaniu jej návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení jej práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na ÚS SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. 2) Na podporu uvedeného tvrdenia poukázala na judikatúru KS (mutatis mutandis Rozsudok KS v Žiline 9Co/174/2014; citovala, čo v ňom na str.3 uvádza). S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadala zrušiť rozsudok a vrátiť vec súdu na opätovné prejednanie.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne.

Ani jeden zo žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

K niektorým skutočnostiam tvrdným v odvolaní odvolací súd uvádza:

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumieť taký jeho procesný postup alebo aj rozhodnutie, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých konkrétnych procesných práv, ktoré mu O. s. p. priznáva a ktorý sa prejavil už v priebehu konania a nielen pri rozhodovaní.

Podľa § 101 ods.2 druhá veta O. s. p. ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 115 ods.1 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná.

Podľa ods.2 cit. ust. predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Súdna prax sa ustálila na výklade, že účastníkovi nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, ak nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, ani sa ho nezúčastnil, hoci o pojednávaní bol riadne a s dostatočným predstihom upovedomený.

Dôvod uvedený žalobkyňou v žiadosti o odročenie pojednávania nie je dôležitý, lebo jej muselo byť známe, že ÚS SR odmietol všetky jej sťažnosti, ktorými namietala porušenie svojich základných práv podľa Čl.46 ods.1 a Čl.48 ods.1 Ústavy SR a práva podľa čl.6 ods.1 Dohovoru uzneseniami KS v Košiciach (a aj iných KS), ktorým bolo rozhodnuté, že ňou namietaní sudcovia nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v ňou uvedených veciach (napr. uznesením I.ÚS293/2013-10 z 29.5.2013, I.ÚS311/2013-10 z 29.5.2013, III.351/2013-11 z 18.7.2013, IV.ÚS508/2013-8 z 15.8.2013 atď.), pre nedostatok svojej právomoci na preskúmanie podaných sťažností, a preto nemala žiaden dôvod predpokladať, že sa tak nestane aj v prípade jej sťažnosti proti uzneseniu 2NcC/73/2012 z 22.10.2012 KS v Košiciach, ktorým sudkyňa JUDr. Agáta Štefaničová nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania tejto veci.

Pre úplnosť treba poznamenať, že dotazom na ÚS SR bolo zistené (záznam zo 4.9.2015 na čl.61 p. v. spisu 5Co/873/2015), že sťažnosť žalobkyne proti uzneseniu 2NcC/73/2012 z 22.10.2012 KS v Košiciach nebola a ani nie je vedená v jeho registri. Súd preto mohol nariadiť pojednávanie a rozhodnúť o veci samej.

Vyjadrenie žalovanej z 21.10.2013 (č.l.16-29) k žalobe bolo zástupcovi žalobkyne doručené 19.11.2013 (v spojenom konaní 19C131/2012), čoho dôkazom je fotokópia doručky (č.l.78), preto nedošlo k porušeniu jej práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jej možnosti konať pred súdom tým, že nemala sa možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovanej. Okrem toho stav, že nemala možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie si spôsobila sama tým, že sa bez dôležitého dôvodu neustanovila na pojednávanie, na ktorom bolo rozhodnuté.

Vo veci bolo rozhodnuté po nariadenom pojednávani, dôkazom čoho je zápisnica o pojednávani zo 7.7.2014 (č.l.37-38), na ktorom sa však žalobkyňa - ako už bolo uvedené - bez dôležitého dôvodu nezúčastnila, preto jej právo na kontradiktórny súdny proces nebolo porušené.

Pôvod listín, ktorými súd vykonal dokazovanie je z odôvodnenia rozsudku jednoznačne a nad akúkoľvek pochybnosť poznateľný, lebo je výslovne uvedené, že šlo o listiny založené v exekučnom spise.

Napadnutý rozsudok nie je nepreskúmateľný, lebo právne závery, ku ktorým súd dospel nie sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobkyňa nemala v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalovaná žiadne trovy neuplatnila.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.